୧୪-୧୨-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ରିଫ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସମସ୍ତ କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ରିଫ୍ରେସ୍ କରୁଛନ୍ତି ?

ଉ□ର:- (୧) ବାବା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ-ଶୁଣାଇ ତୁମକୁ ରିଫ୍ରେସ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି (୨) ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ରିଫ୍ରେସ୍ ହୋଇଯାଉଛ । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ବିଶ୍ରାମ ପୁରୀ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ, (୩) ଶିବବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଯାଉଛି । ସାରା କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ସହିତ ଦାଦା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି କାରଣ ବାବା ଏହି ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେ ବୁଝୁଛ, ସେପରି ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଦାଦାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି ଭଗବାନୁବାଚ । ବାବା କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ? ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଭବ କାହିଁକି ନା ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନ ଭାବିଲେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ପତିତଙ୍କୁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ପାବନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ବୁଝିବା ଏବଂ ବୁଝାଇବାର କଥା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି— ହେ ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବାବାଲା ଆସ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଏପରି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ପତିତଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣି ଆସିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ପୁଣି ନୂଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛି । ଶରୀର ତ ଡାକିବ ନାହିଁ । ପାରଲୌକିକ ବାବା ଯିଏ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ବାବା ନୂଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ନିର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଏପରି ବି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଏଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ମିଳୁଛି, ଧନ ସମ୍ପ□ ବହୁତ ରହିଛି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟେ । ସେମାନେ ତୁମର କଥା କିପରି ମାନିବେ ? କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ଭାବିବା— ଏହା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନତା । କେତେ ଜଡଜଡିଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବସିଛୁ । ପିଲାମାନେ କାହାକୁ ନ ବୁଝାଇଲେ ବାବା କହିବେ ନା— ତୁମେ କ'ଣ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟ ? ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରୁ ନାହଁ ? ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେବେ ତେବେ ତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଇବେ । ତେଣୁ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ ଲଜ୍ୟା କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପରନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଧାକଚ୍ଚର ଯେଉଁ ଓଲଟା ମତ ଭରି ରହିଛି ତାକୁ କେହି ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଭୁଲି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଭଳି ଶକ୍ତି ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ବି ସୁଧୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ଆହୁରି ଖରାପ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହିଁ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ହିଁ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ, କିପରି ତଳକୁ ଆସିଲୁ । କାହାକୁ ଟିକିଏ ବି ଜଣା ନାହିଁ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ବଦଳରେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ କହିଦେଇଛନ୍ତି ତେବେ କିପରି

ଜଣାପଡିବ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନକାରୀ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଜଣେ-ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ପଛରେ ଦ୍ୱାର-ଦ୍ୱାର ଧକ୍କା ଖାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ଧରାଶାୟୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯାହାକି ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଜାଣିପାରିବେ । ବାବା ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ କେତେ ରିଫ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପିଲାମାନେ ସତେଜ ହେବାକୁ ଆସନ୍ତି । ଘରେ ତ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥାଏ ନା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସବୁ କ୍ଳାନ୍ତି ହିଁ ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ରାମପୁରୀ କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ତୁମକୁ କେତେ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥାଏ । କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ ଯାହା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଉଭୟେ ସତେଜ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିଲେ କେତେ ବିଶ୍ରାମ ମିଳୁଛି । ବିଶ୍ରାମ ଅର୍ଥ ହିଁ ଶାନ୍ତ । ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଥକିଯାଇ ବିଶ୍ରାମ କରିଥାଆନ୍ତି । କିଏ କେଉଁଠାକୁ କିଏ କେଉଁଠାକୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ସେହି ବିଶ୍ରାମରେ ସତେଜତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ ସତେଜ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ସତେଜ ହେଉଛ ଏବଂ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛ । ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ କିପରି ଏବଂ କେଉଁଠି ମିଳୁଛି ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର କ□ବ୍ୟ ହେଉଛି— ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଏହି ସମ୍ପ□ର ତୁମେ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ବାବା ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ନୂଆ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେ ଯାଇ ମାଲିକ ହେଉଛ । ପୁଣି ଦ୍ୱାପରରେ ମାୟା ରାବଣ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଅଭିଶାପ ମିଳୁଛି, ତେଣୁ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ଧନ ଆଦି ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । କିପରି ଧିରେ ଧିରେ ଶେଷ ହେଉଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦୁଃଖଧାମରେ କ'ଣ ବିଶ୍ରାମ ହୋଇଥାଏ କି । ସୁଖଧାମରେ ବିଶ୍ରାମ ହିଁ ବିଶ୍ରାମ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭକ୍ତି କରି କରି କେତେ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା କେତେ ଥକି ଯାଉଛନ୍ତି । କିପରି ଏକଦମ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛ, ଏହି ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ-ନୂଆ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଭାବିଥାନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଜାଦୁ କରିଦେବେ ନାହିଁ ତ । ଆରେ, ତୁମେ ହିଁ କହୁଛ ଭଗବାନ ଜାଦୁକର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହଁ, ମୁଁ ବାସ୍ତବରେ ଜାଦୁକର ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଜାଦୁ ନୁହେଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ମେଣ୍ଢା-ଛେଳି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହା ବୁଦ୍ଧିରେ ବୁଝାଯାଇଥାଏ, ଇଏ ତ ଯେପରି ମେଣ୍ଢା ସଦୃଶ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଦେବ ସଭାର ଝଙ୍କାରରୁ ମେଣ୍ଢା-ଛେଳି କ'ଣ ବୁଝିବେ..... ଏହି ସମୟରେ ଯେପରି ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ମେଣ୍ଢା-ଛେଳି ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥା ସବୁ ଏଠିକାର ଅଟେ । ଏହି ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି । କଳ୍ପର ଅନ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀଙ୍କର କେତେ ବଡ ମେଳା ଲାଗିଥାଏ । ସେ କିଏ ଥିଲେ ? କହୁଛନ୍ତି ସେ ଜଣେ ଦେବୀ ଥିଲେ । ଏପରି ନାମ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାର ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ନାମ ରହିଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କୁହାଯାଏ । କଳିଯୁଗୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ତ କେତେ ଛି-ଛି ଉପାଧି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବ□ମାନର ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯାଏ ।

ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କିୟେ, କରତ ନ ଲାଗି ୱାର ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗେନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା, ଦେବତାରୁ ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏହି ରହସ୍ୟ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ତାକୁ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ, ଏହାକୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଦିନକୁ ଆଲୋକ, ରାତ୍ରିକୁ ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଏ । ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଉଛି ଅନ୍ଧକାର । ଅଜ୍ଞାନକୁ ନିଦ୍ରା କୁହାଯାଏ ନା । ତୁମେ ବି ବୁଝୁଛ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ କିଛି ଜାଣିନଥିଲେ ତେଣୁ ନେତି-ନେତି କହୁଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ-- ଆମେ ବି ତ ପ୍ରଥମେ ନାସ୍ତିକ ଥିଲୁ । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିନଥିଲୁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତ ଅବିନାଶୀ ବାବା । ତାଙ୍କୁ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ— ବ□ମାନ ଆମେ ସେହି ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ କେଉଁଠି ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଗୁପ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନକୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୁପ୍ତରେ ବାବାଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତ ଭାବେ ମନେ ପକାଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାରେ ଶକ୍ତି ଜମା ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝିକରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଯିଏ ଠିକ୍ ରୀତିରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହନ୍ତି । ବ□ମାନ ମନୁଷ୍ୟ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷକୁ ଯିବା ପାଇଁ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଉପରେ ଦୁନିଆ ଅଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଯେ ଉପରେ ଦୁନିଆ ରହିଛି ତେଣୁ ସେଠାକୁ ଯାଇ ଦେଖିବୁ । ସେଠାରେ ଦୁନିଆ ଗଢିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆ ତ ବହୁତ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ନା । ଭାରତରେ କେବଳ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖଣ୍ଡ ଆଦି ନଥିଲା । ପୁଣି ବହୁତ ଦେଶ ତିଆରି କଲେ । ତୁମେ ବିଚାର କର ଯେ ଭାରତର କେତେ ଅଳ୍ପ ସ୍ଥାନରେ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ । ଯମୁନା କୂଳରେ ହିଁ ପରିସ୍ଥାନ ଥିଲା ଯେଉଁଠି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । କେତେ ସୁନ୍ଦର ଶୋଭନୀୟ, ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଚମତ୍କାର ରହିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଇଥିଲି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ କିପରି ହେଉଛି । ସାରା କକ୍ଷ ଯେପରି ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ଏବେ ପରିସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ— ପୋଖରୀରେ ବୁଡ ଲଗାଇଲେ ପରୀ ହୋଇଯିବ । ଏହି ସବୁ ମିଥ୍ୟା ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଇଥିବାରୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ନିର୍ଭୁଲ ହେଉଛ । ବିଚାର କରାଯାଏ— ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା (ଶରୀର ଦ୍ୱାରା) କେତେ ବଡ ଅଭିନୟ କରୁଛି ପୁଣି ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ବାହାରିଗଲେ ଦେଖ ଶରୀରର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଭିନୟ କରୁଛି । କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ ବିଷୟ । ସାରା ଦୁନିଆର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଅଭିନେତା ନିଜର ଅଭିନୟ ଅନୁସାରେ ହିଁ ପାର୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । କିଛି ମଧ୍ୟ ଫରକ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସାରା ଅଭିନୟ ଅବିକଳ ଭାବେ ପୂର୍ବ ଭଳି ପୁନରାବୃ□ ହେଉଛି । ଏଥିରେ ସଂଶୟ କରିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଫରକ ରହିଥାଏ କାରଣ ଆତ୍ମା ତ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ଅଛି ନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି ଯେ ଆମକୁ ବୃ□ ମିଳିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ

ଖୁସୀ ଲାଗୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଏପରି ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଏଠାରେ ପଢୁଛୁ । ଏପରି କୌଣସି ବିଦ୍ୟାଳୟ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ କି ପରବ□ୀ ଜନ୍ମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦେଖିପାରିବେ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯେ ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ହେଉଛୁ । ବ□ମାନ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ ଯାହାକି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାର ପାଠ ପଢୁଛୁ । କେତେ ଗୁପ୍ତ ପାଠପଢା ଅଟେ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସୀ ହେବା ଦରକାର । ଖୁସିର ପାରାବାର ନାହିଁ । ସ୍କୁଲ ବା ପାଠଶାଳା ସବୁ ତ ଏପରି ହେବା ଦରକାର । କେତେ ଗୁପ୍ତ କିନ୍ତୁ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ଯେତିକି ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା ସେତିକି ସୁବିଧା ରହିଥାଏ । ପରନ୍ତୁ ତୁମେ ଏଠାରେ ତଳେ ବସି ପାଠପଢୁଛ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢିଥାଏ ଚାହେଁ ଚଟାଣ ଉପରେ ବସି ପଢ ବା ଚୌକି ଉପରେ ବସି ପଢ କିନ୍ତୁ ଖୁସିରେ ହେଣ୍ଡି ମାରୁଥାଅ (କାଖ ତଳେ ହାତ ରଖି ଶବ୍ଦ କରିବା) ଯେ ଏହି ପାଠପଢିବା ପରେ ଆମେ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ କିପରି ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମକୁ ପଢାଉଛି । ବାବା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ ପଢାଇବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥାରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡୁଛ ଯେ, କ'ଣ ଦେବତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ! ପ୍ରକୃତରେ ଦେବତାମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଦେବତା ହେବା ପରେ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ କ'ଣ ଦରକାର । ଲୌକିକ ପାଠପଢି ବାରିଷ୍ଟର ହୋଇଗଲେ, ଧନ ରୋଜଗାରରେ ଲାଗିଗଲେ ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ବାରିଷ୍ଟରି ପଢିବେ କି ? ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝି ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାଙ୍କର ଅଭିନୟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃ□ କରୁଛନ୍ତି ।

(୨) ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଖୁସିରେ ହେଣ୍ଡି ମାରିବା ଦରକାର । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ ।

ବରଦାନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ପ୍ରତି ମୁହୁ□ରେ ସୁଖମୟ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ପବିତ୍ରତାକୁ ହିଁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଜନନୀ କୁହାଯାଏ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପବିତ୍ରତା ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତି ମୁହୁ□ରେ ସୁଖମୟ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି । ଚାହେଁ ଦୁଃଖଦାୟକ ଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠି ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ଅଛି ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ଅନୁଭବ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ମାଷ୍ଟର ସୁଖକ□ା ହୋଇ ଦୁଃଖକୁ ଆତ୍ମିକ ସୁଖର ବାତାବରଣରେ ପରିବ□ନ କରିଦିଅନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସାଧନ ଗୁଡିକର ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସାଧନାକୁ ବଢାଇ ଚାଲିବାକୁ ହିଁ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃ□ କୁହାଯାଏ ।